

Cos de punt

Museu actual:

Museu de la Pell d'Igualada i Comarcal d'Anoia (Igualada)

Cronologia:

1883-1889

Gènere:

Dona

Procedència:

Espanya

Cos de vestit de punt mecànic de cotó blau marí. Obertura total davantera, cordada amb botons folrats i tres gafets a la part superior. Coll rodó, de tira. Màniga llarga, amb puny amb obertura i cordat amb tres botons. Cos molt cenyit a la cintura, amb costadets a l'esquena i pines davanteres, llargues. Cos rar, de punt, amb una peça central davantera, la pitrera, que mostra franges de punt de dos tons amb repunts a màquina, i la peça exterior blava, com a mode de levita o jaqueta. Tot rematat per una cinta de cotó forta. Cenyida al cos però sense barnilles a l'interior. No està folrada i les costures i les pines no estan acabades. Per darrere acaba amb un faldonet i dos botons que el subjecten. Té encara unes puntades que mantenien plegat el faldó, per poder vendre la peça.

Aquesta peça és peculiar. Es tracta d'un cos de vestit que, tot i seguir l'estructura de factura rígida de la moda del moment, que cenyia les peces al cos, està confeccionada en punt. La presència d'una etiqueta al coll, amb el número 42, fa pensar que es pot tractar d'una peça de venda confeccionada i que aquesta xifra podia fer referència a la talla. A més, és no estrenada, manté encara les puntades de tancament del faldó i la bolla. En aquesta bolla hi ha gravat en relleu, sobre el cartró i el plom, un escut quadripartit amb un oval al mig amb les flors de llis, una torre i un lleó, que correspon a l'escut dels Borbons. A la bolla hi trobem gravat l'any: 1889.

El punt es caracteritza per una universalitat històrica i d'ús, que permet multitud d'aplicacions des de temps remots i comporta grans possibilitats, a través del sistema

de treball medieval, la protoindústria o la industrialització, i recull els diversos moments de la moda. L'elasticitat del punt va fer que aquest esdevingués, a finals del segle XIX, un bon mitjà per a la confecció de peces destinades a practicar esports.

Creador:

Desconegut

Firma:

Desconegut

Malauradament, la majoria de peces conservades són de producció anònima. No hi ha cap element distintiu que permeti relacionar-les amb seguretat amb un creador determinat. Cal destacar que probablement en la majoria de casos es tractava de confecció domèstica; d'altres, de confecció més complexa, estaven confeccionades per un sastre o per una cosidora sense cap tipus de reconeixement d'autoria.

Cal tenir en compte que fins a les acaballes del segle XIX, a les llars pobres o humils, homes i dones vestien peces fetes majoritàriament a casa. D'aquesta producció estrictament casolana es passà, amb el temps, a una concentració de la feina en mans d'uns artesans que s'hi dedicaven de manera exclusiva. Així, la producció passà de satisfer les necessitats familiars a satisfer una demanda externa, implicant l'aparició d'un artesà especialitzat que, en el cas de la confecció, derivà en la figura del sastre.

Contràriament al que podria semblar, la modisteria no havia estat sempre una tasca reservada a les dones. De fet no fou fins al 1675 que a França es va permetre que les dones exercissin en aquest àmbit, en considerar que no estava ben vist que a les dones les vestís el sexe oposat. A partir d'aquell any les cosidores franceses van poder confeccionar vestits per a dones, amb excepció de les cotilles, i la roba d'infants fins a vuit anys. A França, la confecció de cossos per a dones i nens va continuar essent un privilegi de la corporació de sastres fins al 1871.

És força evident que existia una diferència entre la feina de la cosidora o costurera i la del sastre, que probablement raïa, ja no tant en la qualitat de la feina, sinó en el valor que se li donava a aquest darrer. Tot i així, tampoc els sastres etiquetaven les seves peces. No serà fins al 1858, que el gran creador de moda Charles Frederick Worth començarà a etiquetar les seves peces amb el seu nom, a mode de marca. De fet aquesta pràctica ja es donava en altres àmbits, com la barreteria femenina (anomenada sovint "modes" a l'època). Aquest fet implicà una petita revolució en el món de la indústria de la moda, ja que per primera vegada es reconeixia el nom del creador com un valor afegit a la peça. En el cas català, les primeres etiquetes van aparèixer a finals dels anys 70 del segle XIX.

Any:

1889

Ús:

Exterior

Tipologia d'ús:

Indumentària d'inspiració internacional

Tipus de peça:

Indumentària civil femenina

Tacte:

Rugós

Color:

Blaus

Violetes

Blancs

Material:

Cotó

Enllaços externs:

<http://metmuseum.org/art/collection/search/155791?sortBy=Relevance&%3Bft=knitting&%3B>

<http://www.vam.ac.uk/content/articles/k/knitting-reading-list/>

https://www.si.edu/sisearch?edan_q=knitting

<http://www.knittingmuseum.com/>

Hemeroteca:

<http://hemerotecadigital.bne.es/issue.vm?id=0004795993&page=1&search=&lang=ca>

Bibliografia:

- Catàleg. 1000 anys de disseny en punt . Terrassa: Centre de Documentació i Museu Tèxtil, 1997